
Beköszöntő

Hosszú, eseménydús év áll az egészségügyi intézmények és dolgozóik mögött, tele megoldandó kérdésekkel, súlyos döntési helyzetekkel. Olyan év volt ez, és a 2011-es esztendő is olyan lesz, amely magát az egészségügyi kormányzatot szembesíti azzal a nyilvánvaló ténnyel, hogy megfelelő finanszírozási háttér nélkül nem lehet csodát tenni.

Az egészségügyi kormányzat komolyan veszi az átalakítás szükségességét, amit mi sem bizonyít jobban, mint az egészségügyért felelős államtitkár közelmúltban indított országjáró körútja. E roadshow elsődleges célja, hogy a rendszerben benne élő, nap mint nap tevékenykedő szakemberek véleményének kikérésével próbálja megtalálni az egészségügy fájdalmas pontjait, és az ő bevonásukkal igyekezzen a problémákra gyógyírt találni. Erre azért van szükség, hogy végre ne csupán íróasztal mellett szülessenek meg az igazán komoly, szakmai döntések, és ne kényszermegoldásokat erőltessenek rá a szakmára. Ezekben ugyanis bővelkedett az elmúlt néhány év.

De kanyarodjunk vissza a finanszírozáshoz, amely – mint azt mindenki tudja – sosem elegendő. Mindannyian tudjuk már most, hogy az idei év pénzügyi helyzete rendkívül törékeny, és csak azt reméljük, hogy jövőre, és az azt követő években sikerül majd több pénzt investálnia a kormányzatnak az egészségügybe, végre figyelembe véve a szektor kiemelt jelentőségét.

A finanszírozáson túl problémás terület az egészségügyi ellátás jelenlegi struktúrája, illetve annak működőképessége, ezen belül is a zsákutcába jutott Területi Ellátási Kötelezettség (TEK) rendszer, illetve a funkciójuk betöltésére képtelen súlyponti kórházak kialakítása. Bár a súlyponti kórházakat létrehozó törvény időközben módosult, a progresszivitás magasabb fokon álló intézmények pontos feladatait továbbra sem definiálták. A jogalkotók szándéka vélhetően az lehetett, hogy a korábban ide sorolt kórházak és egyetemi klinikák legyenek a progresszív betegellátás letéteményesei. Arra nyilvánvalóan nincsen szükség, hogy a súlyponti kórházak mindegyike progresszív ellátó helyként működjön, ennél is nagyobb gondot okoz azonban az, hogy annak a néhány egészségügyi intézménynek sem megoldott a finanszírozása, amely ténylegesen elmondhatja magáról, hogy a betegellátás legmagasabb, progresszív színvonalát képviseli. Ezekről a szolgáltatóktól joggal várja el a szakma, és várják el a betegek, hogy a legjobban képzett szakemberekkel, továbbá a legmagasabb színvonalú technikai és infrastrukturális feltételek mellett gyógyítsanak. A pénzügyi hátteret ugyanakkor ezen feltételek kialakításához a fenntartó sajnos már nem biztosítja, az ellátók pedig képtelenek önerőből megteremteni a szükséges fedezetet.

Az egészségügy ezen túlmenően egy másik megoldandó feladata a betegutak szervezetté és átláthatóbbá tétele. A lerövidített és átgondoltan, ésszerűen újjászervezett betegutak egy kisebb költségű, és gyorsabb ellátás lehetőségét hordozzák magukban, az ennek következtében kialakuló maradványösszeg pedig a betegellátás minőségének és a szakemberek bérének fejlesztésére lenne fordítható. Az egészségügyi ellátórendszer átalakításának kulcskérdése a főváros fenntartásában lévő kórházak helyzetének mielőbbi rendezése, amely nagy valószínűséggel a fővárosi kórházak állami irányítás alá helyezését fogja jelenteni az érintett intézmények mihamarabbi konszolidációjával.

Ugyanakkor nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy hiábavalók a legmodernebb, legnagyobb kórházak, ha nincsen, aki gyógyítson. Fájdalmas, elkésérítő tény, hogy fiatal orvosaink jelentős része külföldön keresi boldogulását, aminek legfontosabb oka az anyagi megbecsülés és a vonzó életpályamodell hiánya. Bár a kormányzat hozzáállása a kérdés kezeléséhez konstruktív, mégis minden valószínűség szerint hosszú út vezet még a megoldásig.

Kijelenthetjük: nem odázható tovább annak a rengeteg kimondott, és ki nem mondott kérdésnek a tisztázása, és megoldása, amelyet évek – lassan évtizedek – óta teherként cipel magával a magyar egészségügy, és nem odázható tovább az egészségügy tartalmi, illetve strukturális újragondolása sem. Hosszú idő után ismét elmondhatjuk, hogy egy olyan kormányzat áll a szolgáltatók felett, amely képes partnereként kezelni őket, és nem nélkülük, hanem velük akarja az egészségügy szakmai reformját keresztülvinni. Amint kezdetektől fogva, az idén a jubileumi 10. évfolyamába lépő IME – Az egészségügyi vezetők szaklapja – is ezt a célt fogja szolgálni szakcikkeivel, konferenciáival és más fórumaival. Éljük ezzel a lehetőséggel!

*Dr. Stubnya Gusztáv
a Szerkesztőbizottság Tanácsadó Testületének tagja*